

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גלין מס 249 ב"ס"ד ערש"ק פרי שמיני כ' אדר ב' תשס"ה

פפציציס יקריס

ידיה ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל (מ, א) אמר רבי עקיבא נמשלו ישראל לעוף מה העוף הזה אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אינם יכולים לעשות דבר חוץ מזקניהם. (מד"ר שמיני י"א)

ויקרב כל העדה ויעמדו לפני ה' (מ, ה) שהתקרבו בהתלהבות ותשוקה גדולה אשר נתהוה מזה עדה לפני ה'. על זה אמר משה רבנו ע"ה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו היינו שיראו וישתדלו להכניס את התשוקה הזאת במעשה עד הסוף. (כתבי חסידים)

זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (מ, ו) איתא בתו"כ אמר ליה משה לישראל אותו יצר הרע העבירו מלבכם ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום. והכוונה לכל אחד מישראל יש חלק בלב וצריכים לראות שהחלק הזה יתפשט ויש שאין מרגישין בנקודה הקדושה והיא נאבדת (ווערט עס פערפאלען)...

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח (מ, ז) פרש"י ז"ל שהיה אהרן בוש וירא מגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת ע"ש. לי נראה עפ"י מה דאיתא במדרש שפרנסי ישראל אינם צריכים להתבייש מלבקש צרכי ישראל כשם שאשה אינה בוש לבקש מבעלה צרכיה. וזה פירוש קרב אל המזבח ולמה אתה בוש לבקש עבור ישראל הואיל ונעשית שליח צבור אל לך להתבייש לכך נבחרת. (שפת אמת)

ועשה את חמאתך ואת עולתך וגו' (מ, י) אם רצונך שתפלתך שהיא במקום הקרבנות תעלה לרצון לפניו יתב"ש, העצה היא ואת עולתך תחילה עליך לשוב בתשובה על מה שחמאת. (אמרי נועם)

ועשה את חמאתך ואת עולתך וכפר בעדך ובעד העם (מ, י) רק אחר שתכיר את חמאתך אז תוכל להעלותו ולתקנו ובכך יעלה בידך לכפר בעדך ובעד העם. (תולדות אדם)

דרש רש משה וכו' (י, י) חצי התורה בתיבות, רמז שעם כל הדרשות שדרש משה אחרי שלמד כביכול מפי הנבורה את התורה כולה עדיין הוא עומד רק באמצע הדרך רק בחצי התורה, וזה פירוש שיחת תלמידיו חכמים צריכה למוד (סוכה כא) ת"ח האמיתי יודע שעדיין לא השיג כלום עדיין לא למד כלום - צריך לימוד. (הרה"ק ר"מ טיטלבוים מאהל)

אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור (י"א, ל"ו) יתבאר על דרך אמרם ז"ל (ירושלמי ברכות פ"ט פ"ו) אכין ורקין מיעוטיין, וזהו אך מעין לבחינת מעוט-ענוה אפשר להגיע ע"י מעין שמעיין ומפשפש במעשיו רואה נגיע עצמו ומכיר מעוט ערכו ואז יהיה טהור.

פרשת פרה

פרשת פרה היא אצלנו במקום הזאת אפר פרה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים. ואיתא בספר הרב דפולגא שזה רומז למדת גאווה, ע"ש. לכך צריך האדם קודם קריאת הפרשה הנ"ל להיות שפל אצל עצמו וידע שהוא טמא ואז מטהרתו.

על פרשת פרה כשאדם מהרהר בתשובה זוכה שחותרין לו חתירה מלמעלה ואז הוא מרגיש כמה חמאים חמא אפילו החמאים שהיה מתוך מחשבה שלא כהוגן. בעולם אומרים על אדם אחד שהוא אדם עדין (איידלער מענטש) ועל אחר אומרים שהוא אדם מגושם, העדינות והגשום בא מתוך החשיבה אדם מהרהר וחושב מבחין בדקות ואז הוא אדם עדין, אבל מי שאינו מתבונן הוא נקרא אדם גם מגושם כי לא פיתח רגישות בחשיבה. (אמרי פנחס)

פרה אדומה מטמא טהורים ומטהרת טמאים, איך הטהרה בזה שמתבונן שהוא כגאווה שהוא בעצם טמא, פשר הדברים בתחילה היה לאדם גאווה רק שלא הרגיש בעצמו וזהו טומאתו, ואח"כ נוסף לו עוד מעט גאווה שהוא הכריע את הכף והרגיש כגאוותו וזוהי נשבר, וזוהי שנשבר נטהר גם טומאתו הראשונה.

(רבי שמואל וולצ'ס)

שיחת הרא"ש ז"ע א"א ע"פ פרשת נשא תשל"א . נכתב ע"י הר"פ כפ' הכנתן.

האור המאיר את החשך

להשתמש בו רשעים והבדילו לצדיקים לעתיד לבא.

מאחר שהחשך והאור הנראים לעיני בשר אינם האורות והחשך האמיתיים, ואינם רק כדי לשבר את האוון, נמצא שהם אור וחשך דמיוניים, דמיונות אלו ניתן לראות באדם ע"י שני מצבים המוגדרים כאור וחשך, ניתן לראות אדם איך שחי בחשך ואבדון שבור ורצוצ מיואש מהחיים וכל מחשבתו רק על המות והכליון עד כדי כך שהיה רוצה לאבד את עצמו אלא שאין לו מספיק אומץ, והוא מה שמוגדר חשך, ומה נקרא אור? גאווה! מתרועע לו האדם במחשבתו שאני ואפסי עוד ושכוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, לגאווה הזאת קורא האדם כביכול אור-בהירות, האם לאור כזה ניתן להגדיר שהוא אור אמיתי? הלא ברור למתבוננים שאינו אלא אור דמיוני.

השגת החשך האמיתי אינה מתאפשרת רק דרך האור שהוכנס בתוך החשך כמש"כ ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, שהוא האור שמאיר את החשך, ואיך ניתן להשיג את החשך באמצעות הקרנת האור? בכח התפלה מתוך שמחה! הלא ישראל אין כוחם אלא בפה שהוא כח התפלה, והלא תפלה ושמחה באים כאחד כמו שכתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, איזהו עבודה שבלב זהו תפלה (ירושלמי ברכות ד) ועל זה נאמר עבדו את ה' בשמחה כלומר שעבודת הלב שהוא תפלה צריך להיות בשמחה כי התנאי שבאו לפניו - התקרבות לבורא יתברך שמו אינה יכולה להיות רק ברננה - כך שלא שייך בכלל מושג של תפלה מבלי שהשמחה תהיה מחוברת ומקושרת אליו.

תפלה בלי שמחה דומה למהלך בתוך החשך ככל שמתפלל יותר הוא יותר נכנס לתוך

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, והארץ היתה תוהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלקים מרחפת על פני המים, ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, וירא אלקים את האור כי טוב ויבדל אלקים בין האור ובין החשך וגוי (בראשית א, א-ד). השי"ת ברא את העולם בחשך של תוהו ובהו ובתוך החשך של התוהו ובהו הכניס את האור הנצחי מששת ימי בראשית, כמו שהתורה מתארת מתחילה היתה הארץ תוהו ובהו וחשך על פני תהום, אח"כ נברא האור של ששת ימי בראשית, וכשנברא האור היה בתוך החשך ממש, ועל זה נאמר וירא אלקים את האור כי טוב, ולאחר שראה את האור מתוך החשך כי טוב, אז ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, וכפרש"י הקב"ה ראה את האור כי טוב ואין נאה לו ולחשך שיהיו משתמשים בערבוביא וקבע לזה תחומו ביום ולזה תחומו בלילה.

האור וחשך מיום הראשון שבששת ימי בראשית אינם האור והחשך הנראים לעין, הם מושגים הקשורים להבנת האדם. החשך האמיתי אינו ניתן להשגה מצד עצמו ולכך מקבל את ההגדרה חשך, כלומר לא ניתן להשגה מצד עצמו, ואח"כ כאשר ויאמר אלקים יהי אור, החשך הפך להיות מושג ומובן. כאשר האור האמיתי מצד עצמו אינו ניתן להשגה כלל, וזהו וירא אלקים את האור כי טוב, ומה היה הטוב? שדרכה השיגו את החשך, אבל את האור כאור נשאר מבלי להשיג, וזהו ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, נמצא שהגדרת אור וחשך אינם האור והחשך הנראים לעין אלא מושגים בהבנה כאשר החשך ניתנת להשגה דרך בריאת האור כאשר האור עצמה לא ניתנת להשגה בעינינו הבשריים (כפרש"י ראהו שאינו כדאי

לגיל ולהלל שישועת ה' ממלא את כל עצמותי, כי אני יודע את מך ערכי שאני סך הכל דל ואביון ורק הקב"ה שהוא מעוז לדל ומחסה לאביון מרים את ראשי ובזה אני רואה בבירור שאין זה אלא מציאות ה' שהוא העליון על כל עילת כל העילות סיבת כל הסיבות. וככל שהאדם חש יותר את הדלות ואביונות שבו כך יותר ויותר מתגלה ישועת ה' בתוך מציאותו, וזהו נרים ראש עליון, הקב"ה מרים ראשי שנראה שאני דל ואביון וכל החיות שבי אינו אלא מכח ומציאות העליון, שהוא בלתי לה' לבדו.

יסוד האמונה באה ממציאות חשך שהוא האור המקרין על החשך, שהאדם אינו נאחו באור שהוא האמונה אלא בחשך ואור האמונה היא הנותנת לאדם הכח להחזיק מעמד בחשך ואיך הראיה הזאת? במח! כל האיברים מופעלים מהמח בלעדיהם אין האדם מזוי אצבע. והמח נמצא בגוף האדם כמו האור הנמצא בתוך החשך, ובזה מתגלה כח הדבור כמו שכתוב (בראשית ב' ז) ויהי האדם לנפש חיה ותרגומו לרוח ממללא שהוא ענין התפלה.

והנה בעצם התפלה אינה רק בפה בכח המדבר אלא כל עצמותי תאמרנה ה' כל אברי גוף האדם מסוגלים להתפלל, כמו שיש תפלה בדבור בפה כך יש דבור ברמזיה בקריצה בנדנוד עפעף וכן אומרים ב"נשמת" אילו פינו מלא שירה כים ולשונו רינה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע ועינינו מאירות כשמש וכירח וידינו פרוסות כנשרי שמים ורגלנו קלות כאילות אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו וכו'. הרי שיש מציאות של דבור בכל אברי גוף האדם כולל ידיים ורגלים, על מה מתפללים? על מציאות האדם! ומה הוא מציאות האדם? חשך! וכאשר מתפללים נעשה החשך מוקף אור אין סוף. ואז גם מדת הדין משפיע את האור שמשת

החשך. נתאר לעצמנו איך תפלה כזאת נראית, המתפלל בלי שמחה מפתח מחשבות דכאונות המכניסו בפחד מהמציאות, וכדי להתחזק הוא מרבה יותר בתפלה, ובגלל שהתפלה אינה מתוך שמחה תפלה זו מדכאת אותו עוד יותר עד לקרוב ליאוש, על כן נצטוונו שעבודת ה' שהיא תפלה חייבת להיות בשמחה ובלי שמחה לא שייך המשך הפסוק באו לפניו ברננה. חובתנו לקיים את הפסוק בפשטות ובתמימות להתפלל אל השי"ת מתוך שמחה ואז נוכל לחוש איך שאנו מתקרבים להשי"ת ובאים לפניו כאשר הרננה מפלס דרכנו להתקרבות בורא.

כתוב עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, מה זה שמחה ומה זה רננה? שמחה הכוונה לתחילת עבודת האדם בתפלה שתהיה בשמחה שהיא אמונה פשוטה ותמימה, למרות החשך הקשה בו הוא נתון בכל זאת פותח פיו בתפלה מתוך שמחה של אמונה ותמימות. הרננה זוהי התוצאה מה שהתפלה הביאה, וזהו בואו לפניו קיימת איזה התקדמות ומה היא ההתקדמות? רננה! גלוי נקודת החי מתוך החשך, ואז הרננה פורצת ואומרת: הנה יש התגלות בורא בתוך החשך הגדול והקשה הזה. האור הזה חודר בתוך העצמות היבשות של האדם, מרקיז אותו בחיות נפלא ממש "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך" (תהלים לה).

בזמירות של שבת אומרים: ובישועתו נרים ראש עליון כי הוא מעוז לדל ומחסה לאביון. לכאורה היה צריך להיות כתוב ובישועתו ירים ראש עליון כי הלא מדברים בשבחו של מקום אשר הוא מעוז לדל ומחסה לאביון. אלא שהישועה חודרת בתוך החשך של האדם ומקרינה את האור כמו הרננה שהיא חודרת בתוך נימי הנפש של האדם וזועקת ה' מי כמוך. רק בישועתו נרים ראש עליון הקב"ה מחדיר את האור בתוך החשך ומביא אותנו

שהוא החשך הטבעי ואז נכנס לדכאון ולסכנת האבדון ר"ל.

מאיך הצדיק המכיר את מציאות ה' ושכל עצמותי תאמרנה ה' זוכה לפרסם אלקותו יתב"ש כי רק בדרך זו מתפרסם שמו יתברך בעולמות, דהלא מצד עצמו א-ל מסתתר בשפירי חביון השכל הנעלם מכל רעיון, וא"כ איך ניתן להכיר את הרבש"ע? רק בזה שהצדיק מגלה את האור כשהוא נתון בתוך החשך, ומתוכו מכריז ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו.

משה ובלעם יש להם אותם נקודות, אחרת יהיה לבלעם טענות כאלו שנתנו למשה יותר. ההבדל הוא שמשה מביט על בלעם ורואה את השפלות העצמי ואת החשך הטבעי וממנו נקח לעבוד את ה', ובלעם עושה את ההיפך מסתכל על משה ושם לב איך שמשה בגבורתו עובד את ה' וממנה קולט בלעם גאווה ואומר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה...

ימי בראשית כמו שכתוב ויאמר אלקים - מדת הדין יהי אור ויהי אור, דהיינו שמהפך מדת הדין רואים את האור.

חובת ההכרה בפעילות המח שהוא היוצר את הדבור ושהוא גורם שכל עצמותי של חשך תאמרנה ה' אור מי כמוך, חובה זו שייכת לכל מי שנקרא אדם, ומי שאינו מכיר זאת הוא יותר גרוע מבהמה כי לבהמה יש הכרה מסוימת בבהמיות שלו, הבהמה מכיר את אבוס בעליו, והאדם אם אינו מפעיל את פעילות המח הוא בחשך מוחלט של תוהו ובהו, לכן הרשע שאינו שם לב למח ולפעולותיו וממילא הוא חי כל הזמן בחשך כבדבר טבעי, לרשע נדמה שהוא מציאות של אור וטוב לו ואינו שם לב שהאור אליו הוא מצפה ועליו הוא נשען אינו אלא אור הדמיון של הגאווה, באור דמיוני זה הרשע משתעשע וחושב שכוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה עד שמתנפץ מול המציאות האמיתית של האדם

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין

הר"ר משה קלירס ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר יצחק קלירס ומשפ' להולדת הבן

הר"ר משולם מורגנשטרן ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יצחק מורגנשטרן ומשפ' להולדת הבת

הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' לנשואי הבת

הר"ר בן ציון קלר משפ' לנשואי הבן

הר"ר צבי קלר לנשואיו

הר"ר אברהם אנגל ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ע"י
מערכת החברותא
הח' שני 3
02 - 5829688 ☎
פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

